

Postanowienie z dnia 12 grudnia 2011 r.

I PZP 1/11

Pracownikowi samorządowemu nie przysługuje prawo do nagrody jubileuszowej, jeżeli przed podjęciem zatrudnienia miał przyznane prawo do wcześniejszej emerytury, którą zawiesił w związku z tym zatrudnieniem, choćby po ustaniu zatrudnienia rozpoczął pobieranie świadczenia emerytalnego z tytułu osiągnięcia normalnego wieku emerytalnego.

Przewodniczący SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Beata Gudowska, Zbigniew Korzeniowski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2011 r. sprawy z powództwa Haliny R. przeciwko Urzędowi Miasta Ł. o nagrodę jubileuszową, na skutek zagadnienia prawnego przekazanego postanowieniem Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 2 sierpnia 2011 r. [...]

„Czy pracownikowi samorządowemu przysługuje prawo do nagrody jubileuszowej w oparciu o przepis § 8 ustęp 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz.U. z 2009 r. Nr 50, poz. 398 ze zm.), jeżeli:

1. przed podjęciem zatrudnienia w jednostce samorządowej miał przyznane prawo do wcześniejszej emerytury, której pobieranie zawiesił w związku z tym zatrudnieniem;

2. stosunek pracy ustał w oparciu o przepis art. 70 § 1 i § 2 Kodeksu pracy w związku z odwołaniem ze stanowiska, wynikającym z przesłanek wymienionych w art. 28e ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 ze zm.);

3. pracownik przed ustaniem stosunku pracy nabył prawo do emerytury wobec osiągnięcia wieku emerytalnego i po ustaniu zatrudnienia rozpoczął pobieranie świadczenia emerytalnego?”

o d m ó w i ł podjęcia uchwały.

Uzasadnienie

Wyrokiem z 16 marca 2011 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo Haliny R. przeciwko Urzędowi Miasta Ł. o nagrodę jubileuszową oraz orzekł o kosztach postępowania. W uzasadnieniu Sąd pierwszej instancji wskazał, że powódka była zatrudniona od 1969 r. do 31 marca 2005 r. w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, ostatnio na stanowisku zastępcy dyrektora Oddziału w Ł. Jej stosunek pracy ustał na podstawie art. 70 § 1 i 2 k.p. Po ustaniu zatrudnienia powódka otrzymała odprawę emerytalną. Dnia 26 marca 2005 r. powódka ukończyła 55 lat i uzyskała prawo do wcześniejszej emerytury. Pobieranie świadczenia rozpoczęła od 1 kwietnia 2005 r., tj. po ustaniu stosunku pracy. Od 2 stycznia 2007 r. powódka została zatrudniona w Urzędzie Miasta Ł. i pełniła funkcję wiceprezydenta Miasta. W związku z tym zawiesiła pobieranie emerytury. Stosunek pracy został rozwiązany w trybie art. 70 § 1 i 2 k.p. Odwołanie powódki z funkcji nastąpiło na podstawie art. 28e ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) w związku z wygaśnięciem 22 stycznia 2010 r. mandatu prezydenta Miasta, co pociągnęło za sobą odwołanie jego zastępców. Do dnia rozwiązania stosunku pracy z Urzędem Miasta Ł. powódka przepracowała 39 lat i 6 miesięcy. Zgodnie z § 16 ust. 1 pkt 5 Regulaminu wynagradzania w Urzędzie Miasta Ł. pracownikowi przysługuje nagroda jubileuszowa w wysokości 300% wynagrodzenia miesięcznego po 40 latach pracy. W razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę inwalidzką lub emeryturę pracownikowi, któremu do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej brakuje mniej niż 12 miesięcy, licząc od dnia rozwiązania stosunku pracy, nagrodę wypłaca się w dniu rozwiązania stosunku pracy. Od 26 marca 2010 r. powódka nabyła prawo do emerytury w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego, tj. 60 lat.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powódki jest bezzasadne. W ocenie Sądu Rejonowego powódka nie nabyła prawa do spornej nagrody z kilku przyczyn. Po pierwsze, stosunek pracy łączący strony ustał z mocy ustawy, na podstawie art. 28e ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w związku z wygaśnięciem 22 stycznia 2010 r. mandatu prezydenta Miasta, „co skutkowało” odwołaniem jego zastępców. Sąd podkreślił, że powódka podejmując zatrudnienie w pozwanym Urzędzie, zmuszona była zawiesić

emeryturę, którą pobierała od 1 kwietnia 2005 r. (wtedy uzyskała status emeryta), a ponadto, odchodząc z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, otrzymała odprawę emerytalną. Po drugie, o braku jakiegokolwiek związku (nawet funkcjonalnego) pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę świadczy fakt starania się przez powódkę o kolejne zatrudnienie, którego jednak ostatecznie nie podjęła. Oznacza to, że ustanie zatrudnienia nie nastąpiło w związku z przejściem na emeryturę. Sąd podniósł, że ewentualne przyszłe stosunki pracy, jakie powódka mogłaby nawiązać nie zmieniają jej statusu jako emeryta. Termin ustania stosunku pracy z Urzędem był ściśle związany z wygaśnięciem mandatu prezydenta Miasta i tylko przypadkowo zbiegł się czasowo z ukończeniem przez powódkę 60 lat i nabyciem przez nią „normalnej” emerytury.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa. Skarżąca zarzuciła naruszenie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych oraz § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych i § 16 ust. 1 pkt 5 Regulaminu wynagradzania w Urzędzie Miasta Ł. oraz art. 92¹ k.p.

W ocenie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi przy rozpoznawaniu apelacji wyłoniło się zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, które sprowadzić można do pytania: „czy pracownikowi samorządowemu przysługuje prawo do nagrody jubileuszowej w oparciu o przepis § 8 ustęp 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz.U. z 2009 r. Nr 50, poz. 398 ze zm.), jeżeli: 1. przed podjęciem zatrudnienia w jednostce samorządowej miał przyznane prawo do wcześniejszej emerytury, której pobieranie zawiesił w związku z tym zatrudnieniem; 2. stosunek pracy ustał w oparciu o przepis art. 70 § 1 i § 2 k.p. w związku z odwołaniem ze stanowiska, wynikającym z przesłanek wymienionych w art. 28e ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 ze zm.); 3. pracownik przed ustaniem stosunku pracy nabył prawo do emerytury wobec osiągnięcia wieku emerytalnego i po ustaniu zatrudnienia rozpoczął pobieranie świadczenia emerytalnego?”.

W uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego z 2 sierpnia 2011 r. przedstawiającemu Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne stwierdzono, że istnieją w tym zakresie dwa możliwe rozwiązania. Pogląd pierwszy, zgod-

nie z którym powódka nie ma prawa do nagrody jubileuszowej, uzasadnić można tak, jak to uczynił Sąd Rejonowy. Ponadto wykładnia językowa i systemowa przepisu § 8 rozporządzenia z 21 listopada 2008 r. nie daje podstaw do ustalenia jakiegokolwiek związku między przyczynami zakończenia zatrudnienia a wznowieniem wypłaty emerytury.

W ocenie Sądu można także przyjąć stanowisko odmienne - stanowisko o dopuszczalności wielokrotnego przechodzenia na emeryturę. Ustanie stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę może być rozumiany szeroko, obejmując przypadki wznowienia wypłaty tego świadczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sformułowane przez Sąd Okręgowy pytanie nie charakteryzuje się typową dla zagadnienia prawnego abstrakcyjnością. Zagadnienie prawne, jak to wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, nie może sprowadzać się do pytania o sposób rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. Wydaje się, że te poglądy można przenieść także na ocenę istnienia poważnych wątpliwości prawnych, uzasadniających wystąpienie w trybie art. 390 § 1 k.p.c. Sąd w niniejszej sprawie zadaje pytanie nakierowane na bardzo skonkretyzowany stan faktyczny.

Ponadto uzasadnienie pytania pozostawia bardzo poważne wątpliwości warsztatowe. Sposób prezentacji rzekomej poważnej wątpliwości nie daje podstaw do twierdzenia, że tego rodzaju poważna wątpliwość istnieje. Argumenty przedstawione przez Sąd zajmują pół strony maszynopisu, nie zawierają niemal w ogóle argumentacji prawnej. Sąd nie czyni żadnych uwag na temat prawa do nagrody jubileuszowej, jej charakteru prawnego i celu ani nie analizuje judykatury poświęconej temu zagadnieniu czy problemowi przejścia na emeryturę lub rentę (w instytucji odprawy emerytalnej). Rolą Sądu Najwyższego nie pozostaje zastępowanie sądu drugiej instancji w rzetelnej analizie judykatury, w której można byłoby znaleźć odpowiedzi na przedstawione pytanie w zakresie wystarczającym do rozstrzygnięcia sprawy. Wypada bowiem już w tym miejscu zauważyć, że Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w przedmiocie prawa do nagrody jubileuszowej w związku z ustaniem stosunku pracy mimo nieosiągnięcia wymaganego stażu. W szczególności wypada zauważyć, że o prawie do nagrody jubileuszowej pracowników samorządowych Sąd Najwyższy rozstrzygał w wyrokach z dnia z dnia 4 października 2006 r., II PK 14/06 (OSNP 2007

nr 19-20, poz.273) oraz z dnia 12 lutego 2010 r., II PK 214/09 (niepublikowany). W drugim z przywołanych orzeczeń Sąd Najwyższy wprost odniósł się do treści § 12 ust. 8 rozporządzenia z dnia 2 sierpnia 2005 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych w urzędach gmin, starostwach powiatowych i urzędach marszałkowskich (Dz.U. Nr 146, poz. 1223 ze zm.). Przepis ten został dokładnie przeniesiony do § 8 ust. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (dalej powoływane jako „Rozporządzenie”). Sąd Najwyższy uznał w tym przypadku, że dla powstania prawa do nagrody musi występować związek przyczynowy między ustaniem stosunku pracy a uzyskaniem emerytury lub renty. Orzecznictwa tego Sąd Okręgowy w ogóle nie uwzględnił. Wynika to ponownie, jak można założyć, z poważnych wątpliwości warsztatowych uzasadnienia pytania. Już na podstawie tego dorobku orzeczniczego Sądu Najwyższego można było sprawę rozstrzygnąć.

Problemu można natomiast doszukać się w ustaleniu znaczenia zwrotu „przejście na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę” w kontekście jego jednokrotności lub wielokrotności. Niemniej jednak z punktu widzenia niniejszej sprawy nie jest to kwestia, która byłaby konieczna dla rozstrzygnięcia sporu. Jak to zostanie wykazane brak związku o charakterze przyczynowym (między ustaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę) i tak uzasadniałby oddalenie powództwa.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił udzielenia odpowiedzi na pytanie, jako że nie ma ono - w świetle art. 390 § 1 k.p.c. - waloru zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości jako niekoniecznego dla rozstrzygnięcia sprawy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2011 r., III CZP 1/11, niepublikowane).

Pomimo że pytający Sąd nie wykazał, iż dotychczasowe orzecznictwo i doktryna nie dają wystarczających podstaw do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2004 r., I PZP 4/04, niepublikowane) oraz nie powołał się na możliwości innej interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2005 r., I UZP 3/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 253) Sąd Najwyższy uznał za wskazane bliższe uzasadnienie swego stanowiska.

Przystępując do merytorycznej analizy problemu należy rozpocząć od przypomnienia charakteru prawnego nagrody jubileuszowej oraz przesłanek jej nabycia i ulokowania w tym kontekście ocenianej regulacji. Nagroda jubileuszowa w istocie ma charakter premii (tak już M. Świącicki: Prawo wynagrodzenia za pracę, Warszawa

1963, s. 49, przypis 33, tak również np. M. Seweryński: Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 16 grudnia 1981 r., I PZP 39/81, OSPiKA 1982, poz. 226). O nabyciu tego prawa decyduje osiągnięcie określonego stażu pracy (zakładowego lub ogólnego). Wskazuje się przy tym, że nawet brak krótkiego okresu powoduje, że warunek zawieszający prawa do takiej premii nie zostaje zniszczony i prawo to nie powstaje (M. Świącicki, op. cit., s. 49 przypis 33 *in fine*). Potwierdza to judykatura Sądu Najwyższego, np. w uchwale z dnia 21 maja 1991 r., I PZP 16/91 (niepublikowana), dotyczącej sposobu liczenia terminu powstania prawa do nagrody Sąd Najwyższy uznaje, że pracownik nabywa prawo do nagrody jubileuszowej w dniu bezpośrednio poprzedzającym dzień, który nazwą lub datą odpowiada dniowi, w którym pracownik podjął zatrudnienie.

Nie inaczej przedstawia się sprawa prawa do nagrody jubileuszowej pracownika samorządowego. Zgodnie z § 8 ust. 1 Rozporządzenia prawo do nagrody jubileuszowej powstaje w dniu upływu okresu uprawniającego do tej nagrody albo w dniu wejścia w życie przepisów wprowadzających nagrody jubileuszowe. Stanowiąca przedmiot pytania regulacja § 8 ust. 8 Rozporządzenia, uprawniająca do nagrody bez spełnienia przesłanki stażu pracy stanowi zatem wyjątek od reguły. W celu systematyzacji rozważań w użytym w § 8 ust. 8 Rozporządzenia zwrocie wypada wyodrębnić dwie wątpliwe kwestie: znaczenie pojęcia „przejście na emeryturę” oraz znaczenie związku, między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę. Ustalenie rozumienia sformułowania „przejście na emeryturę” pozostaje kluczowe. Jeśli bowiem nie dochodzi *in casu* do przejścia na emeryturę, to poszukiwanie związku rozwiązania stosunku pracy z nieistniejącym zdarzeniem (przejściem) nie ma racji bytu.

Wykładnię prawa tradycyjnie rozpoczyna się od poszukiwania rozwiązania na płaszczyźnie literalnej. W tym przypadku jednak na pojęcie „przejścia na emeryturę”, wypada spojrzeć najpierw z perspektywy systemowej, sięgając do znaczenia nadanego mu przez ustawodawcę jako przesłanki prawa do odprawy emerytalno-rentowej (art. 92¹ k.p.). Na podobieństwo przesłanek nabycia prawa do nagrody jubileuszowej do tego unormowania zwracał już uwagę Sąd Najwyższy w swej dotychczasowej judykaturze (por. np. uzasadnienie uchwały z dnia 13 maja 1998 r., III ZP 10/98, OSNAPiUS 1999 nr 1, poz. 4). Jedynie tytułem zastrzeżenia wypada już w tym miejscu zwrócić uwagę, że dotychczasowa judykatura dotycząca nabycia prawa do nagrody jubileuszowej w sytuacji ustania stosunku pracy przed osiągnięciem wieku uprawniającego do nagrody odnosiła się do regulacji płacowych, które posługiwały

się zróżnicowaną terminologią. I tak wskazana uchwała, a także np. uchwała z dnia 17 kwietnia 1996 r., I PZP 8/96 (OSNAPiUS 1996 nr 8-9, poz. 96), interpretowały § 9 zarządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1989 r. w sprawie ustalania okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej oraz zasad jej obliczania i wypłacania (M.P. Nr 44, poz. 358). W przepisie tym ustawodawca posługiwał się konstrukcją rozwiązania stosunku pracy „z powodu przejścia” na emeryturę lub rentę. Natomiast w innych regulacjach (§ 27 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1976 r. w sprawie wynagradzania pracowników instytutów naukowo-badawczych i placówek Polskiej Akademii Nauk oraz pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w innych jednostkach organizacyjnych, Dz.U. Nr 25, poz. 145 - por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1989 r., III PZP 7/89) ustawodawca posługiwał się także pojęciem rozwiązania stosunku pracy „w związku z przejściem” na emeryturę lub rentę.

W części orzeczeń Sąd Najwyższy nie różnicuje obu tych znaczeń, natomiast w innych (por. wyrok z dnia 20 kwietnia 2001 r., I PKN 373/00, OSNP 2003 nr 5, poz. 114) wyraźnie podkreśla, że rozwiązanie stosunku pracy „z powodu przejścia” na emeryturę oznacza co innego niż rozwiązanie stosunku pracy „w związku z przejściem”, skutkiem czego posługiwanie się ustaleniami terminologicznymi poczynionymi na kanwie unormowania art. 92¹ k.p. w odniesieniu do nagrody jubileuszowej nie ma uzasadnienia.

Pozostawiając tę kwestię do rozstrzygnięcia w dalszej kolejności można z pewnością stwierdzić, że nie występuje różnica w konstrukcji zwrotu „przejście na emeryturę”. Wydaje się zatem zasadna - z perspektywy systemowej - próba oceny, czy można ów zwrot rozumieć jednolicie tak w odniesieniu do odprawy emerytalno-rentowej jak i nagrody jubileuszowej.

Językowo ujmowany zwrot „przejście na emeryturę” może mieć, jak się wskazuje w literaturze, dwa znaczenia. Zdaniem J. Skoczyńskiego (Kodeks pracy. Komentarz pod red. Z. Salwy, Warszawa 2005, s. 429 - komentarz do art. 92¹, pkt 3 in fine) „w znaczeniu prawnym na emeryturę przejść można tylko raz w życiu”, natomiast w znaczeniu faktycznym „na emeryturę można przechodzić kilka razy w życiu”. Rozumowanie o możliwości wielokrotnego przechodzenia na emeryturę prezentuje się także w judykaturze (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 października 1998 r., III APa 53/98).

Na kanwie prawa do odprawy emerytalno-rentowej nie stanowi to problemu, albowiem - zgodnie z art. 92¹ § 2 k.p. - odprawę można nabyć tylko raz (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r., II PZP 1/10, OSNP 2010 nr 17-18, poz. 426). Sposób rozumienia pojęcia „przejście na emeryturę lub rentę” nie ma zatem znaczenia, bo jakkolwiek zwrot ten byłby rozumiany, prawo do odprawy przysługuje tylko raz. Dla potrzeb oceny prawa do nagrody jubileuszowej należy jednak ustalić, czy rzeczywiście mamy do czynienia z terminem wieloznacznym. W teorii prawa przyjmuje się, że wykładnia językowa przyznaje pierwszeństwo dyrektywie języka potocznego (L. Morawski: *Zasady wykładni prawa*, Toruń 2006, s. 89-93). W ujęciu językowym zaś „odejść, przejść, pójść, iść na emeryturę” oznacza „przestać pracować zawodowo po osiągnięciu określonego wieku” (Uniwersalny Słownik Języka Polskiego pod red. S. Dubisza, Warszawa 2008, t.1 - A-J, s. 828). W sposób tożsamy rozumiane jest pojęcie przejścia, odejścia na emeryturę w innych opracowaniach (P. Müldner-Nieckowski: *Wielki słownik frazeologiczny języka polskiego*, Warszawa 2003, s. 210, *Inny słownik języka polskiego*, pod red. M. Bańki, Warszawa 2000, s. 380). Ujęcia te zbliżają się do prawnego (wedle terminologii J. Skoczyńskiego) rozumienia pojęcia „przejście na emeryturę.”

Wynika ono - w znacznej mierze - z uwarunkowań historycznych i pojmowania emerytury jako świadczenia związanego z zakończeniem aktywności zawodowej. Warto przypomnieć, że także konstrukcja prawa do nagrody jubileuszowej mimo nieosiągnięcia wymaganego wieku w razie przejścia na emeryturę cieszy się długą tradycją (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1981 r., I PZP 39/81, OSPiKA 1982 poz. P 226). Wydaje się, że z tego punktu widzenia prawo do nagrody w opisanych okolicznościach stanowić miało uprawnienie jednorazowe. Oczywiście, w związku z wprowadzeniem obecnie obowiązującego systemu emerytalnego, podejście do zagadnienia przejścia na emeryturę wymaga zmiany. Akcentuje to np. W. Muszalski (w: *Kodeks pracy. Komentarz*, pod red. autora, Warszawa 2009, s. 315), jednak zdaniem tego autora tylko o tyle, że nie można obecnie wymagać równoczesności utraty statusu pracownika i nabycia uprawnień emerytalnych. Można bowiem nabyć te uprawnienia pozostając w zatrudnieniu i wówczas dopiero zakończenie pracy będzie momentem przejścia na emeryturę. Jednak nawet fakt, że mamy do czynienia ze zmianą podejścia do emerytury nie przeszkadza przyjęciu, że przejście na emeryturę następuje tylko raz. Z językowego punktu widzenia po podjęciu pracy już po nabyciu (przejściu) na emeryturę i jej zakończeniu można co najwyżej mówić o

powrocie na emeryturę, a z pewnością nie o ponownym przejściu (odejściu) na to świadczenie.

Warto także zwrócić uwagę na podejście celowościowe, które eksponuje Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lutego 2010 r., II PK 214/09 (niepublikowany). Orzeczenie to zapadło, co należy podkreślić, na kanwie uprzedniej - względem § 8 ust. 8 - regulacji prawa do nagrody jubileuszowej pracowników samorządowych. Oceniany przepis to § 12 ust. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 2005 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych w urzędach gmin, starostwach powiatowych i urzędach marszałkowskich (Dz.U. Nr 146 poz. 1223 ze zm.). Sąd Najwyższy uznał w nim, że dla nabycia prawa do nagrody jubileuszowej na podstawie tej regulacji między ustaniem stosunku pracy a uzyskaniem emerytury lub renty musi występować związek przyczynowy w chwili rozwiązania tego stosunku. Za takim poglądem przemawia między innymi argument celowościowy. Skrócenie wymaganego okresu stażowego następuje dlatego, że „pracownik nie uzyska przewidzianego okresu bo jego stosunek pracy ustał w związku (z powodu) z przejściem na emeryturę”. Takie ujęcie ponownie akcentuje definitywny charakter przejścia na emeryturę.

Nawiązując zatem na koniec do argumentów językowych - wykładni nierozszerzającej wyjątku (przy tym wyjątku o charakterze płacowym), należałoby przyjąć, że przejść na emeryturę w taki sposób, który uprawnia do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej mimo nieosiągnięcia wymaganego wieku, można tylko raz.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego na kanwie art. 92¹ k.p. przyjmuje się, że związek między zakończeniem zatrudnienia a przejściem na emeryturę lub rentę może mieć charakter przyczynowy, czasowy lub funkcjonalny. Występują jednak różnice między tą regulacją a unormowaniem prawa do nagrody jubileuszowej mimo nieosiągnięcia wymaganego wieku. Zwraca na nie uwagę Sąd Najwyższy w przywołanym już wyroku z dnia 12 lutego 2010 r., II PK 214/09, wskazując na różnicę celów regulacji. Nagroda jubileuszowa nie ma na celu uposażenia pracownika wobec odejścia na emeryturę. W związku z tym Sąd Najwyższy opowiada się w tym przypadku za przyczynowym charakterem związku między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury.

Podobnie ów związek analizował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 października 2006 r., II PK 14/06. W tym przypadku Sąd Najwyższy odnosił się do treści uprzednio obowiązującej ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorzą-

dowych i jej art. 21 ust. 1. W przepisie tym ustawodawca stwierdzał, że pracownikom samorządowym przysługuje dodatek za wieloletnią pracę, nagroda jubileuszowa oraz jednorazowa odprawa przy przechodzeniu na rentę inwalidzką lub emeryturę. Zwrot „przy przechodzeniu” należy - zdaniem Sądu Najwyższego - rozumieć przyczynowo. Z punktu widzenia niniejszej sprawy warto podkreślić pewne podobieństwo stanu faktycznego tej sprawy. Stosunek pracy z pracownicą wygasł w tym przypadku na podstawie regulacji szczególnej. Ustanie stosunku pracy nie miało zatem żadnego związku z przejściem na emeryturę, podobnie jak w niniejszej sprawie. Ferując takie rozstrzygnięcie Sąd Najwyższy powołał się na wcześniejsze rozstrzygnięcie - powołany już wyrok z dnia 20 kwietnia 2001 r., I PKN 373/00. To ostatnie rozstrzygnięcie akcentowało jednak różnicę między zwrotami „z powodu przejścia” a „w związku z przejściem”. W tym zakresie bez wątpienia nastąpiła zmiana treści przesłanki prawa do nagrody jubileuszowej, upodabniająca ją do regulacji odprawy emerytalno-rentowej.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że pracownikowi samorządowemu nie przysługuje prawo do nagrody jubileuszowej w oparciu o przepis § 8 ustęp 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych, jeżeli przed podjęciem zatrudnienia w jednostce samorządowej miał przyznane prawo do wcześniejszej emerytury, której pobieranie zawieśli w związku z tym zatrudnieniem, choćby po ustaniu tego zatrudnienia pracownik rozpoczął pobieranie świadczenia emerytalnego z tytułu osiągnięcia normalnego wieku emerytalnego.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji postanowienia.

=====